

13 juni 2022 – Vandaag werd Tony Blair door de Britse Queen geridderd als [Knight Companion of the Most Noble Order of the Garter](#), “voor de diensten bewezen aan de Britse natie” tijdens zijn premierschap van 1997 tot 2007. Een van die diensten was zijn land aan de zijde van het Pentagon in de Irakoorlog te sleuren op basis van leugens over Saddam Huseins ‘weapons of mass destruction’. Een petitie tegen Blairs ridderschap (‘de man die het minst een publieke verering verdient’) kreeg meer dan 1,5 miljoen handtekeningen, en vandaag voerde de Stop the War Coalition samen met de Free Assange beweging actie tegen ‘Bliar’ bij Windsor Castle. Maar dat is voor de Britse kroon natuurlijk geen reden om de kerel niet te huldigen.

Aan het [belachelijk vertoon](#) geënceneerd door het levend fossiel dat de Britse monarchie is zouden we hier normaal geen woord vuil maken, maar Tony Blair was niet alleen Brits premier, maar ook leider van de Labour Party in de periode 1994-2007. Deze man leidde een van de grootste arbeiderspartijen van Europa! En in die hoedanigheid toonde hij zich een waardig opvolger van ... Margaret Thatcher en John Major. De ‘Derde Weg’ was die van een neoliberal beleid onder de

auspiciën van de sociaaldemocratie. Om de welfare state te redden moest hij afgebroken worden, openbare diensten zouden veel dienstbaarder worden in privé-handen... Men weet ondertussen tot welke debacles dit leidde voor het geprivatiseerd spoor, voor de gezondheidszorg (NHS), voor de ‘gefexibiliseerde’ arbeidsrelaties. Voor Blair himself was zijn carrière wel een succes, want hij vergaarde naar schatting al zo ‘n [50 miljoen £](#), met o.a. zijn rol als adviseur voor de investeringsbank JPMorgan Chase.

Werd Labour ‘gekaapt’ door Blair? Zo kan men het niet voorstellen; het is veel meer zo dat Labour permanent gekaapt wordt door het andere kamp, dat van de kapitalistische belangen en het antisociaal beleid. De huidige Labourleider, Keir Starmer (zelf al geridderd) vindt niet alleen dat Blair de hoge eer ‘verdiend’ heeft, maar Sir Starmer heeft meegeholpen aan de lastercampagne wegens ‘antisemitisme’ tegen zijn voorganger Jeremy Corbyn en hem uit de partij gezet! De enige authentieke sociaaldemocratische politicus in jaren werd uit Labour gegooid!

Het kapen van een arbeiderspartij door het tegenkamp is ook geen Brits monopolie. Als spiegelbeeld van Blair in Groot-Brittannië was er Gerhard Schröder in Duitsland. Met zijn Hartz IV, zijn mini-jobs en mini-lonen was hij de gangmaker van het Duits neoliberale beleid, en wat zijn persoonlijke carrière betreft is die misschien nog ‘geslaagder dan die van Blair, dank zij diensten voor vriend Poetin en zijn gashandel, adviseur voor de Rotschild bank, en nog zo een en ander. Frankrijk? François Hollande, een soort man zonder eigenschappen maar die het toch tot president schopte, had het privé over armen als [‘die zonder tanden’](#). Haha, goede grap voor een socialistisch leider. Zijn partijgenoot Dominique Strauss-Kahn (‘DSK’) bracht het zelfs tot directeur-generaal van het IMF, maar kreeg wat moeilijkheden door het verkrachten van (o.a.) een kamermeisje en de fraude-affaire van zijn investeringsmaatschappij LSK. In kleinere landen zijn de schandalen meestal wat kleiner. De Belgische Willy Claes, die het toch tot secretaris-generaal van de NATO schopte, moest helaas na een jaar aftreden wegens een smeergeldaffaire voor wapenaankoop. Jammer, hij had als NATO-baas nog zoveel kunnen presteren voor de arbeidersklasse! En PvdA-er Wim Kok was de wegbereider van de Derde Weg in Nederland. Na deze prestatie voor de werkende klasse bood hij ter compensatie zijn diensten aan aan Shell, KLM, ING...

Er wordt vaak gezegd dat de rol van de arbeidersbeweging en de arbeidende klasse in haar geheel als sociale kracht achter een maatschappelijk emancipatorisch project uitgespeeld is. Maar hoe kan men dat beweren zolang die rol niet eens opgenomen wordt, en integendeel ten dienste gesteld wordt van de tegenstanders? (hm)

Dit delen:

[Facebook](#)

[Twitter](#)